

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ M. A., 2/ A. A., 3/ A. A., 4/ J. A., 5/ P. A.**, zastúpených JUDr. V. Š., proti žalovanému **Ing. M. K.**, zastúpenému JUDr. O. Š., **o zaplatenie 8 298,47 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Humenné pod sp.zn. 11 C 44/2000, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 21. marca 2011, sp.zn. 16 Co 5/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaného **o d m i e t a .**

Žalobcom 1/ - 5/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Humenné (v poradí štvrtým) rozsudkom z 8. októbra 2010, č.k. 11 C 44/2000-305 žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcom 1/ - 5/ spoločne a nerozdielne sumu 8 298,47 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 17,6 % od 31. decembra 1996 až do zaplatenia, a to všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Žalovaného zároveň zaviazal zaplatiť žalobcom 1/ - 5/ spoločne a nerozdielne trovy súdneho konania pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku za podanú žalobu vo výške 398,32 € a zo zaplateného súdneho poplatku za podané odvolanie proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 11 C 44/2000-50 zo dňa 31. januára 2002 vo výške 414,92 €, ako aj z trov právneho zastúpenia žalobcov 1/ - 5/ vo výške 5 060,69 € k rukám právneho zástupcu žalobcov 1/ - 5/, a to všetko v lehote do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Žalovanému tiež uložil povinnosť zaplatiť na účet Okresného súdu Humenné trovy štátu vo výške 4,08 € a to do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Konanie o zaplatenie

úrokov z omeškania vo výške nad 17,6 % ročne zo sumy 1 659,69 € od 31. decembra až do zaplataenia a zo sumy 8 298,47 € od 31. decembra 1996 až do zaplataenia zastavil. Dospel k záveru, že žalovaný v konaní nepreukázal zaplataenie zvyšku kúpnej ceny 250 000 Sk (pôvodne 300 000 Sk) žalobcovi tak, ako to bolo medzi nimi dohodnuté do 31. decembra 1996 v platne uzavretej kúpnej zmluve, pričom žalovaný tento svoj dlh opakovane písomne uznal. Sumu 50 000 Sk z tohto zvyšku kúpnej ceny žalovaný zaplatil žalobcovi na základe rozsudku pre uznanie, takže predmetom konania ostal len zvyšok sumy 250 000 Sk. Kúpna cena bola dohodnutá v zmluve vo výške 800 000 Sk, pričom 500 000 Sk bolo vyplatených pri podpísaní zmluvy a zvyšok 300 000 Sk bol predmetom tohto konania. Keďže sa žalovaný dostal do omeškania so zaplataením kúpnej ceny, súd priznal žalobcom 1/ - 5/ úrok z omeškania a to v súlade s ustanovením § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Súd v odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že keďže žalobcovia sú právni nástupcovia po nebohom žalobcovi ako jeho dedičia, došlo tu okamihom smrti žalobcu (počas konania) k univerzálnej sukcesii do jeho práv a povinností v súlade s § 460 Občianskeho zákonníka. Zaviazal žalovaného zaplatiť im dlh spoločne a nerozdielne podľa § 513 a § 514 Občianskeho zákonníka. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Prešove na odvolanie žalovaného rozsudkom z 21. marca 2011, sp.zn. 16 Co 5/2011 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa s výnimkou výroku o zastavení konania ako vecne správny v zmysle § 219 O.s.p. potvrdil. Žalobcom 1/ - 5/ nepriznal náhradu trov odvolacieho konania a vyslovil, že žalovaný na ich náhradu nemá právo. V celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového súdu a mal za to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa o povinnosti žalovaného doplatiť nástupcom pôvodného žalobcu doplatok kúpnej ceny, ktorá bola dohodnutá pôvodne v kúpnej zmluve uzatvorenej dňa 22. mája 1996, je zákonné a správne. Správne bolo podľa názoru odvolacieho súdu aj rozhodnutie súdu prvého stupňa o úrokoch z omeškania, ktoré je v súlade s ustanovením § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pričom v danom prípade úrok z omeškania predstavuje 17,6 % ročne a to od splatnosti dohodnutej kúpnej ceny, ktorú mal žalovaný žalobcovi vyplatiť. Za správne považoval odvolací súd aj rozhodnutie prvostupňového súdu o trovách konania.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu, čo do potvrdzujúceho výroku a výroku o trovách odvolacieho konania, podal dovolanie žalovaný, ktorý navrhol rozsudok odvolacieho súdu zmeniť a žalobu zamietnuť, alternatívne rozsudok odvolacieho súdu

vo výroku, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa a neboli priznané trovy odvolacieho konania zrušiť a vec v tejto časti vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p. a § 237 písm. f/ O.s.p., tvrdiac, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom a bolo porušené jeho právo na spravodlivý súdny proces s poukazom na čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 36 ods. 1, 2 Listiny základných práv a slobôd. Za takú vadu označil skutočnosť, že odvolací súd v rozpore s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. riadne neodôvodnil svoj záver o účelovosti, nepravdivosti a irelevantnosti dôkazu predloženého žalovaným na pojednávaní pred prvostupňovým súdom konanom dňa 8. októbra 2010 a o odvolaní rozhodol bez nariadenia pojednávania, aj napriek tomu, že bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie. Nesúhlasil s odôvodnením odvolacieho súdu, že zaplatenie sumy 1 659,69 € na základe rozsudku Okresného súdu Humenné zo dňa 11. novembra 1999, č.k. 11 C 925/1999 je uznaním dlhu. Mal za to, že odvolací súd nesprávne právne posúdil súdom prvého stupňa zistený skutkový stav veci a v odvolacom konaní nevykonal a nepreskúmal všetky relevantné dôkazy. V dôvodoch dovolania podrobne rozoberal skutkový a právny stav veci.

Žalobcovia 1/ - 5/ sa k dovolaniu žalovaného nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, avšak len vtedy, ak odvolací súd v jeho výroku

vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V danej veci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 a 3 O.s.p., pretože nejde o zmeňujúci, ale potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné a nejde ani o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolanie nie je prípustné ani podľa ustanovenia § 238 ods. 2 O.s.p. z dôvodu, že dovolací súd vo veci doposiaľ nerozhodoval.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení dovolací súd nezistil.

So zreteľom na žalovaným tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci mu súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že odvolací súd pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupoval v súlade s právnymi predpismi a žalovanému neznemožnil uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

Dovolateľ v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. namieta porušenie jeho práva na spravodlivý súdny proces.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

K odňatiu možnosti žalovaného pred súdom konať a k porušeniu práva na spravodlivý proces malo podľa jeho názoru dôjsť tým, že odvolací súd v rozpore s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. riadne neodôvodnil svoj záver o účelovosti, nepravdivosti a irelevantnosti dôkazu predloženého žalovaným na pojednávaní pred prvostupňovým súdom konanom dňa 8. októbra 2010 a o odvolaní rozhodol bez nariadenia pojednávania, aj napriek tomu, že bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Pokiaľ žalovaný namieta nedostatky týkajúce sa odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, dovolací súd uvádza, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán, avšak s výhradou,

že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, I. ÚS 352/06, II. ÚS 220/08, III. ÚS 12/07, IV. ÚS 163/08).

Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O.s.p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

Aj podľa názoru dovolacieho súdu právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia. Vychádzajúc z toho a zároveň poukazujúc na konkrétnu obsahovú, vecnú a právnu stránku dotknutých súdnych rozhodnutí, dovolací súd dospel k záveru, že právo žalovaného na riadne odôvodnenie porušené nebolo.

Odôvodnenie napadnutého rozsudku obsahuje nielen zhrnutie podstatných odvolacích námietok žalovaného, odkaz na právnu úpravu, ale aj ich primerané právne posúdenie. Odvolací súd sa osobitne zaoberal každou odvolacou námietkou a vysvetlil, z akých hľadísk tieto považuje za nedôvodné. Taktiež uviedol dôvody, pre ktoré sa stotožnil so záverom prvostupňového súdu o účelovosti a nepravdivosti dôkazu - výdavkového dokladu zo dňa 20. mája 1996, predloženého žalovaným. V podrobnostiach dovolací súd odkazuje na dôvody odvolacieho rozsudku v spojení so skutkovými zisteniami a závermi súdu prvého stupňa. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu takéto odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu v potrebnej miere zodpovedá zákonnej požiadavke riadneho odôvodnenia rozhodnutia. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Odňatie možnosti konať a porušenie práva na spravodlivý proces žalovaný vyvodzuje aj z toho, že odvolací súd rozhodol o odvolaní bez nariadenia pojednávania, aj napriek tomu, že bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie.

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

Podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

Z dikcie ustanovenia § 214 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že na prejednanie odvolania, ktoré smeruje proti rozhodnutiu vo veci samej, musí predseda senátu nariadiť pojednávanie okrem iného aj vtedy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie. Či v konkrétnom prípade je nevyhnutné zopakovať alebo doplniť dokazovanie je však vecou úvahy odvolacieho súdu a nie účastníkov konania. Ak odvolací súd dospeje k záveru, že súd prvého stupňa náležitým spôsobom zistil skutkový stav veci, a preto nie je potrebné dokazovanie zopakovať alebo doplniť, nič mu nebráni (ak nejde o ostatné dva v zákone vymenované prípady) o odvolaní rozhodnúť bez nariadenia pojednávania.

Z obsahu spisu vyplýva, že v posudzovanej veci odvolací súd považoval skutkové zistenia súdu prvého stupňa za úplné a ich právne posúdenie za správne. Nepovažoval preto za potrebné súdom prvého stupňa vykonané dokazovanie zopakovať alebo dokazovanie doplniť, o čom rozhodnúť je v jeho plnej kompetencii. Odvolací súd teda v danom prípade nepostupoval v rozpore so zákonom, keď na prejednanie odvolania nenariadil odvolacie pojednávanie.

Vzhľadom na vyššie uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k právnomu záveru, že tým, že odvolací súd vo veci nenariadil odvolacie pojednávanie v zmysle ustanovenia § 214 ods. 1, 2 O.s.p. nebola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. Nedošlo k znemožneniu realizácie jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Dovolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že za postup súdu odnímajúci účastníkovi konania možnosť konať pred súdom v zmysle citovaného zákonného ustanovenia, nie je možné považovať postup súdu v súlade s príslušnými procesnými ustanoveniami. Nedošlo preto k závadnému procesnému postupu súdu, ktorým by sa

žalovanému znemožnila realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Žalovaný v dovolaní namieta, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p).

Iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Z hľadiska dovolateľom tvrdenej existencie tzv. inej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. treba uviesť, že dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde).

Žalovaný ako dovolací dôvod ďalej uvádza, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav) je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalovaného boli opodstatnené, ním uvádzané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladali by ale prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd použil na zistený skutkový stav správny právny predpis a či ho aj správne aplikoval, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad ale v danej veci nejde.

Z dovolania žalovaného vyplýva, že napáda rozsudok odvolacieho súdu aj v časti týkajúcej sa výroku o trovách konania. Pokiaľ ide o túto časť rozhodnutia odvolacieho súdu, prípustnosť dovolania treba posudzovať podľa § 239 O.s.p., a nie podľa § 238 O.s.p. Ide totiž o rozhodnutie, ktoré má povahu uznesenia v zmysle § 167 ods. 1 veta druhá O.s.p., a to aj v prípade, že je pojaté do rozsudku vo veci samej. Ani v takom prípade nezmení rozhodnutie o trovách konania svoju procesnú povahu, a preto z hľadiska prípustnosti dovolania treba na neho hľadiť ako na uznesenie. Ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. ale výslovne ustanovuje, že predchádzajúce odseky 1 a 2 (pripúšťajúce dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu) neplatia, ak ide o uznesenie o trovách konania.

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., § 239 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešným žalobcom 1/ - 5/ vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky im však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nepodali návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 19. januára 2012

JUDr. V. M a g u r a, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová